

CECHY DOBREGO SZAFARZA

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Hbr 11,8-12; Rz 4,13.18-21; Mt 6,24; Hbr 9,14; 1 J 5,2-3; Łk 16,10-12.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Tak niechaj każdy myśli o nas jako o sługach Chrystusowych i o szafarzach tajemnic Bożych. A od szafarzy tego się właśnie wymaga, żeby każdy okazał się wierny” (1 Kor 4,1-2).

Szafarzy rozpoznaje się po ich marce, czyli charakterystycznej cesze, tak jak producenci są rozpoznawani po ich logo, czyli znaku firmowym. W rzeczy samej wielu ludzi zyskało sławę, stając się atrakcyjną marką.

Znakiem firmowym, czyli charakterystyczną cechą chrześcijańskiego szafarza, jest odzwierciedlanie miłości Chrystusa w więzi, jaką szafarz ma z Nim. Gdy praktykujemy cechy charakteru Chrystusa, nasze życie będzie ukazywać naszą markę. Nasza marka będzie Jego marką, a nasza tożsamość zostanie połączona z Jego tożsamością (zob. 1 Kor 6,17).

W tym tygodniu przyjrzymy się cechom charakteru identyfikującym Bożych szafarzy. Cechy te, składając się na dobrą markę, inspirują nas do oczekiwania na powtórne przyjście Jezusa i wykonywania pracy powierzonej nam jako wiernym szafarzom prawdy. Każda z cech wskazuje na pogłębiającą się więź, jaką możemy mieć z Tym, który przyszedł, by szukać zgubionych. Im więcej studujemy te cechy, tym bardziej rozwijają się one w nas. Boży charakter miłości z całą jego mocą stanie się naszą marką i będzie wpływał na każdy obszar naszego życia dzisiaj i na wieki.

„A od szafarzy tego się właśnie wymaga, żeby każdy okazał się wierny” (1 Kor 4,2). Prowadzenie dobrego boju wiary (zob. 1 Tm 6,12) i zwyciężanie w nim jest ważne dla wiernego szafarza. Bóg jest wierny i my mamy się stać takimi dzięki Jego działaniu w nas. Bycie wiernym oznacza trzymanie się tego, co słuszne, zwłaszcza w ogniu duchowych bitew.

Duchowa walka między dobrem a złem z pewnością nas czeka. Jest częścią boju wiary. Decyzją wyróżniającą szafarzy w każdej sytuacji jest wybór dotyczący dochowania wierności. Jeśli kochasz bogactwo, pozostań wierny Bogu i temu, co On mówi o niebezpieczeństwach umiłowania pieniędzy. Jeśli pragniesz sławy, pozostań wierny temu, co Słowo Boże mówi o pokorze. Jeśli zmągasz się z pożądlivością, pozostań wierny obietnicom świętości. Jeśli pragniesz władzy, pozostań wierny temu, co Bóg mówi o służeniu bliźnim. Wybór, by pozostać wiernym albo stać się niewiernym, często następuje w ułamku sekundy, choć jego skutki mogą być wieczne.

Przeczytaj Hbr 11,8-12.17-19 i Rz 4,13.18-21. Czego te wersety uczą nas o byciu wiernym?

Hebrajskie słowo tłumaczone jako *być wiernym* znaczy także *ufać*. Od tego hebrajskiego rdzenia pochodzi słowo *amen*, które znaczy *pewny czy godny wiary*. Wierność znaczy to, że zostaliśmy wypróbowani i nadal zdecydowanie trzymamy się Bożego planu.

Przygotowując się do przemowy przed cesarzem, reformator Marcin Luter „czytał w słowie Bożem, przejrzał pisma swoje na nowo i zajmował się dobieraniem wyrazów stosownych do dania odpowiedzi. (...) położył (...) lewą rękę na otwartej *biblii*, prawą zaś podniósł w górę i sercem wzruszonym przed obliczem Bożem poprzysiągł, iż Ewangelii Chrystusowej pozostanie wiernym, tudzież wiarę swą wyzna otwarcie, chociażby takową własną krwią zapieczętować wypadało”¹.

Przeczytaj Ap 2,10. Co znaczą dla nas słowa *wierny aż do śmierci* w naszej więzi z Panem?

¹ Jan H. Merle d'Aubigné, *Historia reformacji szesnastego wieku*, tłum. Jan Pindór, Chrześcijański Instytut Wydawniczy „Znaki Czasu”, Warszawa 1991, t. II, s. 195-196 (zachowano XIX-wieczną pisownię przekładu — *przyp. red.*).

„Nikt nie może dwom panom służyć, gdyż albo jednego nienawidzić będzie, a drugiego miłować, albo jednego trzymać się będzie, a drugim pogardzi. Nie możecie Bogu służyć i mamonie” (Mt 6,24). Czego ten werset uczy nas o znaczeniu lojalności wobec Boga?

Wiedząc, że Bóg jest Zazdrosny (zob. Wj 34,14), powinniśmy rozumieć, iż naszym obowiązkiem jest lojalność wobec Niego. Lojalność wobec Zazdrosnego jest lojalnością w miłości. W boju wiary lojalność pomaga nam określić to, kim jesteśmy, i zachęca nas do wytrwania w walce.

Nasza lojalność jest ważna dla Boga (zob. 1 Krł 8,61). Nie jest to umowa, w której staramy się przewidzieć wszelkie ewentualności, ani też lista reguł. Jest to raczej wyraz naszych osobistych wierzeń, wiary i poświęcenia.

Przeczytaj 1 Krn 28,9. Czego ten werset uczy nas o znaczeniu lojalności?

Jednak tam, gdzie istnieje potrzeba lojalności, tam istnieje też możliwość zdrady. Lojalność, podobnie jak miłość, musi być dobrowolnie okazywana, ponieważ w przeciwnym razie nie jest prawdziwą lojalnością. Na wojnie żołnierze muszą walczyć, bo w przeciwnym razie grozi im kara śmierci przez rozstrzelanie. Wykonują swoje obowiązki, ale niekoniecznie z prawdziwego poczucia lojalności. Nie takiej lojalności oczekuje od nas Bóg.

Przyjrzyj się Hiobowi. Nie przewidział on tragicznych wydarzeń, które odebrały mu rodzinę, majątek i zdrowie. Mógł stracić ufność, miłość i poświęcenie, ale jego lojalność wobec Boga była niezachwiana, ponieważ opierała się na decyzji wynikającej z moralności. Będąc szczerzy i nie obawiając się publicznie uwielbić Boga, wypowiedział słynne słowa:

— „Oto, choćby mię i zabił, przecię w nim będę ufał” (Hi 13,15 BG).

Jego wierność pomimo nieszczęścia jest istotą lojalności i cechuje lojalnych szafarzy godnych tej nazwy.

Jak lojalny jestem wobec Pana, który umarł za mnie? W jaki sposób mogę lepiej okazywać tę lojalność?

Jest wiele cennych rzeczy, które możemy posiadać. Zdrowie, miłość, przyjaciele, liczna rodzina — to wielkie błogosławieństwa. Ale chyba największym z błogosławieństw jest czyste sumienie.

Przeczytaj Hbr 10,19-22 i 1 Tm 4,1-2. Co to znaczy mieć złe sumienie i być naznaczonym w sumieniu piętnem występku?

Nasze sumienie działa jak wewnętrzne zwierciadło naszego zewnętrznego postępowania. Sumienie musi się trzymać wzniesłego i doskonałego standardu — prawa Bożego. Bóg wpisał swoje prawo w serce Adama, ale grzech niemal zupełnie je zatarł nie tylko w sercu Adama, ale także w sercach jego potomków. Pozostały tylko resztki prawa Bożego. „Wykazują oni [poganie], że treść Prawa wypisana jest w ich sercach, gdy jednocześnie ich sumienie staje jako świadek” (Rz 2,15 BT). W czym Adam zawiódł, w tym Jezus okazał się wierny, gdyż prawo Boże było w Jego wnętrzu (zob. Ps 40,9).

Co według apostoła Pawła jest naszym jedynym ratunkiem, gdy mamy skałane sumienie? Zob. Hbr 9,14.

„Należy obmieść sumienie z pajęczyn. Okna duszy mają być szeroko otwarte na to, co niebiańskie — na jasne promienie Słońca Sprawiedliwości, a zamknięte na to, co ziemskie. Pamięć mają odświeżyć zasady biblijne. Umysł ma się stać czysty i jasny, by móc należycie odróżniać dobro od zła”¹. Gdy prawo Boże zostaje wpisane w serce wierzącego (zob. Hbr 8,10), a ten przez wiarę stara się je zachowywać, jego sumienie zostaje oczyszczone.

Jeśli uginałeś się pod ciężarem nieczystego sumienia, to wiesz, jak straszny może to być ciężar, który nieustannie i bez chwili ulgi przygniata czołowieka. Jak rozmyślanie o Jezusie i Jego śmierci na krzyżu za nas, za nasze grzechy, pomaga nam uwolnić się od przekleństwa nieczystego sumienia?

¹ Ellen G. White, *Umysł, charakter, osobowość*, tłum. Andrzej Górski, Warszawa 2015, wyd. II, t. I, s. 277.

Abel posłusznie klęknął przy ołtarzu, złożywszy na nim baranka ofiarnego, jak nakazał Bóg. Kain natomiast ze złością przykląkł przy ołtarzu, na którym złożył płody rolne. Obaj przynieśli ofiarę, ale tylko jeden brat był posłuszny przykazaniu Bożemu. Zabity baranek został przyjęty, ale płody ziemi zostały odrzucone. Obaj bracia rozumieli znaczenie pouczenia dotyczącego ofiar, ale tylko jeden był posłuszny nakazowi Pańskiemu (zob. Rdz 4,1-5).

„Śmierć Abla była skutkiem odrzucenia przez Kaina Bożego planu w szkole posłuszeństwa — zbawienia przez krew Jezusa Chrystusa symbolizowaną przez ofiarę wskazującą na Niego. Kain odrzucił przelanie krwi, która symbolizowała krew Chrystusa przelaną za ludzkość”¹.

Posłuszeństwo zaczyna się w umyśle. Obejmuje delikatny proces akceptacji odpowiedzialności związanej z wypełnianiem przykazań wyższej władzy. Posłuszeństwo wypływa z więzi z autorytetem oraz z gotowości spełniania woli tego autorytetu. W przypadku naszej więzi z Bogiem nasze posłuszeństwo jest dobrowolnym postępowaniem wypływającym z miłości, która kształtuje nasze postępowanie stosownie do moralnych obowiązków. Posłuszeństwo Bogu musi być tak ścisłe, jak On to określa, a nie dostosowane do naszych wyobrażeń czy pragnień. Przypadek Kaina jest doskonałym przykładem kogoś, kto czynił swoją wolę zamiast spełniać nakazy Boże.

Przeczytaj 1 J 5,2-3; Rz 1,5; 10,16-17. Czego te wersety uczą nas o znaczeniu posłuszeństwa dla chrześcijanina, który jest zbawiony przez wiarę bez uczynków prawa?

Jesteśmy posłuszni Bogu nie po to, by być zbawieni — jesteśmy posłuszni dlatego, że zostaliśmy zbawieni. Posłuszeństwo jest praktycznym wyrazem moralnej wiary. Samuel powiedział Saulowi:

— „Czy takie ma Pan upodobanie w całopaleniach i w rzeźnych ofiarach, co w posłuszeństwie dla głosu Pana? Oto: Posłuszeństwo lepsze jest niż ofiara, a uważne słuchanie lepsze niż tłuszcz barani” (1 Sm 15,22).

Co miał na myśli Samuel, mówiąc, że *posłuszeństwo lepsze jest niż ofiara*? Co mówi to nam jako chrześcijanom i jak pomaga nam odrzucić fałszywą ewangelię taniej łaski?

¹ Ellen G. White, w: *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, Hagerstown 1980, t. VI, s. 1109.

Przeczytaj Łk 16,10-12. Czego uczą te słowa o byciu godnym zaufania? Dlaczego ta cecha jest tak ważna dla wiernego szafarza?

Zasada bycia godnym zaufania jest podkreślana w całej *Biblii*. Na przykład czterem głównym odźwiernym, którzy byli Lewitami, powierzono także strzeżenie świątyni nocą. Mieli oni pilnować skarbcza świątyni i przechowywać klucze, aby każdego ranka otwierać bramy świątyni (zob. 1 Krn 9,26-27). Otrzymali oni to zadanie, gdyż uznano ich za godnych zaufania.

Bycie godnym zaufania jest cechą dobrego szafarza. To znaczy, że godni zaufania szafarze rozumieją głębię znaczenia swojej roli. Rozumieją, że Bóg jest godny zaufania, więc dążą do tego, by także być godni zaufania (zob. Pwt 32,4; 1 Krł 8,56).

Bycie godnym zaufania wymaga kompletu dojrzałych cech charakteru. Jest to najwyższy poziom charakteru i kompetencji, jaki człowiek może osiągnąć w oczach tych, którzy na niego patrzą. Odzwierciedlanie Bożego charakteru oznacza, że czynisz to, co mówisz, bez względu na okoliczności czy naciski, by czynić inaczej (zob. 2 Krł 12,16).

Daniel został uznany za godnego zaufania przez władców dwóch światowych imperiów. Jego reputacja przez całe jego dorosłe życie jako godnego zaufania doradcy, który bez lęku wypowiadał słowa mądrości i prawdy wobec królów, była przeciwieństwem reputacji dworskich wróżbitów i magów. Bycie godnym zaufania jest koroną etycznych cnót. Wystawia moralne zasady człowieka na pokaz w ich najczystszej formie. Ta cecha szafarza nie pojawia się z dnia na dzień, ale kształtuje się z czasem przez wierność nawet w najmniejszych sprawach.

Gdy jesteśmy godni zaufania, inni to zauważą. Będą nas szanować i polegać na nas, bo będą wiedzieć, że nie ulegniemy cudzym opiniom, kaprysom czy pochlebstwom. Tak więc bycie godnym zaufania jest przejawem siły charakteru w każdym obowiązku spełnianym na ziemi, gdy przygotowujemy się do nieba. „Mamy być wiernymi i godnymi zaufania poddanymi królestwa Chrystusa, aby ludzie zeświecczeni mieli właściwy obraz bogactwa, dobroci, miłosierdzia, wrażliwości i uprzejmości poddanych Królestwa Bożego”¹.

Pomyśl o kimś ze znanych ci ludzi, których uważasz za godnych zaufania. Czego możesz się nauczyć od tego człowieka i jak może ci to pomóc być godnym zaufania?

¹ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, Mountain View–Omaha 1948, t. VI, s. 190.

DO DALSZEGO STUDIUM

Inna cechą dobrego szafarza jest osobista odpowiedzialność.

„Zamiarem szatana zawsze było to, by odciągnąć umysły ludzi od Jezusa, skierować je ku człowiekowi i zniszczyć ich poczucie osobistej odpowiedzialności. Szatan poniósł klęskę, gdy usiłował skusić Syna Bożego, ale z powodzeniem działa w przypadku upadłego człowieka. Chrześcijaństwo uległo zepsuciu”¹.

Gdy Chrystus jest w centrum naszej istoty, jesteśmy otwarci na Jego kierownictwo. W wyniku tego wiara, lojalność, posłuszeństwo, czyste sumienie, bycie godnym zaufania oraz osobista odpowiedzialność będą się objawiać w naszym życiu. Tak więc jako szafarze stajemy się kompletni w rękach Boga (zob. Ps 139,23-24).

Osobista odpowiedzialność jest ważną biblijną zasadą. Na ziemi Jezus był osobiście odpowiedzialny przed Ojcem (zob. J 8,28). Jesteśmy odpowiedzialni za każde wypowiedziane próżne słowo (zob. Mt 12,36).

— „Komu wiele dano, od tego wiele będzie się żądać” (Łk 12,48).

Jednak największym zagrożeniem dla osobistej odpowiedzialności jest skłonność do przenoszenia naszej odpowiedzialności na innych. „Zapamiętajmy dobrze, że to, co zostało nam powierzone, byśmy tym gospodarowali, nie jest naszą własnością. Gdyby nią było, moglibyśmy o tym decydować i przenosić odpowiedzialność na innych, a wraz z nią nasze szafarstwo. Ale to nie jest możliwe, bo Pan każdego z osobna powołał jako swego szafarza”².

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Przyjrzyj się różnym cechom szafarza, jakie studiowaliśmy w tym tygodniu: osobistej odpowiedzialności, byciu godnym zaufania, posłuszeństwu, lojalności, czystemu sumieniu i wierności. Jak wiążą się one ze sobą nawzajem? Jak uchybienia w jednej rzeczy wpływają na pozostałe? Jak trzymanie się jednej rzeczy wspomaga trzymanie się innych?

2. Zastanów się, jak obietnice ewangelii mogą pomagać tym, którzy zmagają się z nieczystym sumieniem. Na jakie obietnice mogą się oni powołać?

3. Często postrzegamy pojęcie lojalności jako pozytywne samo w sobie. Ale czy zawsze lojalność jest czymś dobrym? W jaki sposób można być lojalnym wobec kogoś czy czegoś, co nie jest dobre? Dlaczego więc pojęcie lojalności musi być zawsze rozważane w konkretnym kontekście, aby można było określić, czy lojalność jest właściwa, czy nie?

¹ Ellen G. White, *Early Writings*, Waszyngton 1945, s. 213.

² Tamże, *Testimonies for the Church*, Mountain View—Omaha 1948, t. VII, s. 177.